

ת"פ 66064/12/19 - מדינת ישראל נגד אזדהאר ביטאר

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 66064-12-19 מדינת ישראל נ' ביטאר

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אזדהאר ביטאר

הנאשמת

גזר-דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשמת הורשעה, על-פי הודאתה בעובדות כתב האישום, המייחס לה עבירה יחידה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לכתב האישום, בתאריך 15.4.19, סמוך לשעה 15:00, עת בילתה המתלוננת, גב' ל"ג, עם בני משפחתה במסעדה בסניף "מרכז המזון" בנוף הגליל, הניחה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה על שולחן האוכל במקום. באותה העת, שהתה הנאשמת אף היא, יחד עם בני משפחתה במקום. משהבחינה הנאשמת במכשירה של המתלוננת כשהוא מונח על השולחן, גנבה הנאשמת את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת בכך שנשאה אותו מהשולחן ועזבה אותו מהמקום. בהמשך, עת הגיעה לביתה, ביצעה הנאשמת איתחול לטלפון הנייד - מחיקה של מערכת הקבצים - והעבירה את המכשיר לבנה.

2. ביום 11/6/20, לצד הודאתה של הנאשמת בעובדות כתב האישום, נמסר, בהסכמת הצדדים, כי מכשיר הטלפון הנייד הוחזר לידי המתלוננת, על-ידי המשטרה.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 11/6/19 טענו הצדדים לעונש בפניי, בעל-פה.

3. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעבירה נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ובין 12 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשמת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, בכפוף לחוות-דעת הממונה, בצירוף מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי לנפגעת העבירה.

נטען, כי מדובר בעבירות הפוגעות בקניינו של הפרט, בפרטיותו ובתחושת הביטחון שלו, ובפרט כאשר מכשיר הטלפון הנייד מכיל כיום על-פי רוב אינפורמציה אישית רגישה ומשמש לניהול החיים האישיים, הפרטיים והמקצועיים. בפסיקה נקבע כי גניבת טלפון נייד אינה כגניבת חפץ אחר, שכן הגניבה עלולה להביא להפצת מידע ותוכן אישי רגיש. כן הפסיקה ציינה את נפיצות התופעה של גניבת טלפונים בעת האחרונה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי הנאשמת פעלה בתעוזה כאשר נטלה, לאור יום, את מכשיר הטלפון של המתלוננת משולחן במסעדה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הובא כי הנאשמת הודתה בעובדות, חסכה זמן שיפוטי, ואין לה עבר פלילי. בהתחשב באלה ובמצבה האישי, עותרת המאשימה להטיל עונש ברף התחתון. כן לעניין הפיצוי ציינה ב"כ המאשימה כי אמנם, מכשיר הטלפון הנייד הושב לידי המתלוננת, אולם זאת רק לאחר שהנאשמת מחקה מתוכו את כל המידע ומסרה את הטלפון לבנה, ולכן ראוי לפצות את המתלוננת, בפרט בהתחשב בפגיעה בערכים המוגנים.

4. טיעוני ב"כ הנאשמת

ב"כ הנאשמת טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה מותנית ועד למספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, וביקשה מבית-המשפט להטיל על הנאשמת מאסר על-תנאי והתחייבות. נטען, כי אין חולק בדבר הפגיעה בערכים המוגנים, אולם מדובר באירוע יחיד, של גניבת טלפון נייד שהונח על שולחן במקום ציבורי, גלוי לעין כל, מבלי לתכנן זאת מראש, בהעדר תכנון או נסיבות מחמירות. עוד נטען כי פעמים רבות תיקים מסוג זה ובעבירה יחידה זו, נסגרים בלא צורך לנקוט בהליך פלילי, כגון בהסדר מותנה, כך שהפער בין מקרים אחרים בהם התיק נסגר בהסדר מותנה ובין מקרה זה, במידה ויוטל עונש מאסר, גם כזה שירוצה בעבודות שירות, עלול להיות רב. ב"כ הנאשמת הפנתה לפסיקה ממנה עולה כי הפסיקה בעבירה זו נעה במנעד עונשי רחב, וכי יש לתת דגש לנסיבות המקרה, אך הרף התחתון נקבע כעומד על מאסר על-תנאי ולא כפי שציינה המאשימה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי מדובר בנאשמת אשר הודתה בהזדמנות הראשונה, נטלה אחריות, ללא עבר פלילי ומעולם לא נחקרה וכן לא נפתחו נגדה מאז האירוע תיקים נוספים. מדובר באם לארבעה פעוטות בגילאים שבין 7 חודשים ל-4 שנים, שאינה עובדה וחיה עם בעלה בשכירות. המשפחה מוכרת לרשויות הרווחה מסיבות שונות. לפיכך, ביקשה ב"כ הנאשמת להשית על הנאשמת עונש המצוי ברף התחתון ואף להימנע מהטלת קנס ופיצוי בשים לב למצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, ולעובדה שהטלפון הנייד הוחזר לידי המתלוננת.

הנאשמת מסרה כי לא תשוב על מעשה דומה.

דיון והכרעה:

מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים הנפגעים

6. הערכים החברתיים המוגנים הנפגעים כתוצאה ממעשי הנאשמת הנם קניין הפרט, תחושת הביטחון האישי והזכות לפרטיות. מכשיר הטלפון הנייד האישי של אדם, נושא בתוכו מידע רב, חלקו מידע פרטי ורגיש, שאין אדם מעוניין לחשוף. תדירות והתגברות השימוש בטלפונים ניידים הפכה אותם לכלי משמעותי ביותר לניהול סדר היום, ונחיצותם לחיי היום יום הפכה הכרחית. עד כדי כך הפכה נפוצה התופעה של גניבה, ואף בכוח, של טלפונים ניידים על-מנת להפיק רווח כספי קל ומהיר - שבית-המשפט העליון הגדירה כ"מכת מדינה".

מקובלת עלי עמדת המאשימה לגבי פגיעה יתרה הנגרמת למי שמכשיר הטלפון הנייד שלו נגנב מידיו. לא בכדי גובשה אצל המאשימה מדיניות לפיה עבירות "גניבה סתם", אשר ככלל מאפשרות הפנייה להליך של הסדר מותנה, בנתונים המתאימים, אינן מתאימות להימנעות מאישום ולהסדר מותנה במקרים של גניבת מכשיר טלפון דווקא. אדם הנופל קורבן לגניבת טלפון סובל פגיעה קשה אשר לא יהיה מוגזם להגדירה כחוסר אונים ממש, עקב גדיעת אפשרות תקשורת ושליטת נתונים חיוניים אשר לא פעם נשמרים במכשירים פרטיים. נתונים אשר בעבר היו שמורים בפנקסי נייר, או בזכרון אישי, דוגמת מספרי טלפון של בני משפחה ומכרים, סמאות גישה שונות, צילומי מסמכים ועוד, נשמרים בהווה במכשירי טלפון אישיים המשמשים מחשב אישי, ומכאן גם הנזק הניכר שנגרם כשמכשיר כזה נגנב.

ברע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל (9.8.15), קבע כב' השופט א. שהם, כדלקמן:

"בענייננו, המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר, ובעיקר אמורים הדברים בגניבת מכשיר הטלפון הנייד, כאשר יש לתת את הדעת על המגמה הכללית להרתיע עבריינים מפני שוד או גניבת מכשירים סלולאריים, אשר הפכו, זה מכבר ל'מכת מדינה'. בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.8.2013) התייחסתי, אמנם, בדבריי לעבירת השוד, אך הדברים ישימים, בעיקרון, גם לגניבת מכשירי טלפון סלולאריים:

'למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש

ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו' (ראו גם: ע"פ 936/14 אברהם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.8.2014)) (שם, בפסקה 9).

על המאפיינים הייחודיים של פגיעה בפרט ובציבור באמצעות גניבת הטלפון הנייד, עמד כב' השופט י. עמית, בע"פ 8627/14 נתן דביר נ' מדינת ישראל (14.7.15):

"גניבה ושווד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושווד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר 'בענן' ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.

בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל'צינור' אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא ייפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולרי, מהפחד שלא להיות זמין...

... גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם 'מכשירים חכמים', שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם... ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולרי לאמצעי תשלום המכונה 'ארנק דיגיטלי', אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בדיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה.

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ושווד של טלפון סלולרי עבירת רכוש 'רגילה', ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה."

נסיבות ביצוע העבירה

7. הנאשמת, שעה ששהתה בבילוי במסעדה ב"מרכז המזון", יחד עם בני משפחתה, נטלה מן המתלוננת, שאף היא בילתה במקום עם משפחתה, את הטלפון הנייד שלה. הטלפון היה מונח על שולחן המסעדה. מדובר במעשה הדורש תעוזה, אף אם נעשה בהעדר תכנון מוקדם ובהעדר תחכום. יש בעבירה משום חדירה בוטה אל המרחב האישי של המתלוננת, לשם שלילת קניינה מתחת לאפה ממש. יש לשער מה הייתה רבה הפגיעה במתלוננת, ומה רבה הייתה עוגמת הנפש, עת גילתה כי הטלפון הנייד משמש אותה נגנב ממנה מבלי בהבחינה בכך, בשעת בילוי משפחתי במקום ציבורי. מדובר במעשים החוטאים לערכים

בסיסיים ביותר של כבוד האדם, שמירה על רכוש הפרטי, על תחושת הביטחון שלו ועל פרטיותו.

מדובר בעבירות קלות לביצוע, וקשות לאכיפה, שלגביהן נדרשת הוקעה וענישה הולמת להרתיע עבריינים בפועל מביצוען.

הסיבות שהובילו את הנאשמת לבצע את העבירה הנן פשוטו כמשמעו הרצון בבעלות על מכשיר יקר, או הפקת רווח קל, שכן הנאשמת מסרה את הטלפון, לאחר שמחקה את תוכנו, לאחד מילדיה הפעוטים.

גם אם השווי הכספי של הגניבה, באופן יחסי כמובן, אינו גבוה במיוחד, יש לשער כי הפגיעה הכרוכה באבדן מידע אישי ונתונים חיוניים לניהול חיי היום יום, אינה מבוטלת. יש לראות כנסיבה לחומרה את מחיקת כל האינפורמציה המצויה על הטלפון הנייד והעברתה לשימוש של אחר. הנאשמת החזירה את מכשיר הטלפון למשטרה, לאחר שהמשטרה הגיעה אליה והיא זומנה לחקירה, ובכך יש נסיבה לטובתה, ואולם המכשיר הושב לידי המתלוננת כשהוא ריק מכל תוכנו, ושלא מתוך חרטה, ולכן נסיבה זו מוגבלת במשקלה.

מדיניות הענישה הנוהגת

8. בחינת מדיניות הענישה בעבירה של גניבת טלפון נייד מעלה כי הוטלו, במקרים דומים, עונשים בטווח רחב הנע בין מאסר על-תנאי בצירוף קנס או פיצוי או שניהם, ובין עונשי מאסר לתקופה של מספר חודשים, בתלוי בנסיבות ביצוע העבירות ובנסיבות המבצעים.

בעניין **גוזלאן** שהוזכר לעיל, בית-משפט השלום הרשיע את הנאשם בדין, בעבירה יחידה של גניבת טלפון נייד, אף שדובר בצעיר ללא עבר פלילי, שנטל אחריות והביע חרטה. **נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על-תנאי לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, והוטלו 6 חודשי מאסר על-תנאי ופיצוי בסך 1,500 ₪. ערעור שהגיש המבקש לבית-המשפט המחוזי נדחה בדעת רוב, בהתייחס לכך שמדובר בעבירה "המערערת את תחושת הביטחון".

בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון אף היא נדחתה.

ב"כ הצדדים הפנו לפסקי-הדין הבאים:

א. רע"פ 6365/13 **יפים קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.13), אליו הפנו הן ב"כ המאשימה והן ב"כ הנאשמת, שם קבע בית-משפט השלום כי **מתחם העונש ההולם בעבירה של גניבת טלפון נייד נע בין 2 ל-8 חודשי מאסר בפועל**, והטיל על המבקש, לו עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, מרמה ואליומות, ואף ריצה עונש של שנת מאסר בפועל, כי יש להשית עליו **עונש מאסר מאחורי סורג ובריח למשך 4 חודשים, בצירוף מאסר על-תנאי ופיצוי בסך 3,000 ₪**.

עמוד 5

ערעורו של המבקש לבית-המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון, נדחו. בית-המשפט העליון, מפי כב' השופט צ. זילברטל, קבע כי גזר-הדין אינו סוטה בצורה ניכרת מן הנהוג במקרים דומים וכי מתחם הענישה שנקבע הנו סביר, ועונשו של המבקש אינו חורג בחומרתו מהמתחם. עוד נקבע כי אף אם הייתה מתקבלת טענתו של המבקש למתחם עונש הולם המתחיל ברף התחתון שלו ממאסר על-תנאי, ומבלי להכריע בטענה זו, עדיין גזר-הדין מצוי בתוך המתחם. כן נקבע כי העובדה שנשללה האפשרות לריצוי העונש בעבודות שירות אף היא אינה מצדיקה התערבות, בשל עברו הפלילי של המבקש. לבסוף ציין כב' השופט זילברטל, כי:

"גניבת מכשירי טלפון ניידים הפכה, למרבה הצער, לתופעה נפוצה הפוגעת באזרחים תמימים ומערערת את תחושת הביטחון של הציבור. אין להקל ראש בעבירה זו ויש להטיל על המורשעים בביצועה עונשים הולמים."

ב. עפ"ג (מרכז) 14167-10-15 אלמנאו נ' מדינת ישראל (9.2.16), אליו הפנתה ב"כ הנאשמת. בית-משפט השלום הרשיע את המערערים, צעירים בתחילת שנות העשרים, בדין, לאחר שהתפרצו לחדר בפנימייה וגנבו מתוכו שלושה מכשירי טלפון נייד, שני שעונים ושני מחשבים ניידים. נוכח גילם הצעיר והעדד עבר פלילי, הוטלו עליהם צו של"צ, מאסר על-תנאי, קנס וצו מבחן.

בפסק-הדין בערעור לבית-המשפט המחוזי, נקבע כי בנסיבות ביצוע העבירות הפגיעה בערכים המוגנים הנה ברף הנמוך, וצוין כי הרכוש הושב לבעליו לבקשת מנהל הפנימייה, ולאחר מכן המערערים הסגירו עצמם למשטרה. בית-המשפט המחוזי **ביטל את הרשעתם** אף מבלי שהמערערים הצביעו על קיומו של נזק קונקרטי במידה שהרשעתם תיוותר על כנה, **והותיר על כנם את צווי המבחן וצווי השל"צ תוך ביטול הקנסות שהושטו, והטלת התחייבות כספית תחתם.**

ג. ת"פ (מח' מרכז) מדינת ישראל נ' יעקב (15.5.14), אליו הפנתה ב"כ הנאשמת, דובר בנאשמים שהורשעו במסגרת חמישה אישומים בעבירות של גניבה, תקיפה לשם גניבה והצתה, וכן הנאשם 1 גם בעבירת שוד - והוטלו עליהם עונשי מאסר ממושכים. בין היתר, ציין בית-המשפט המחוזי, כי מתחם העונש ההולם בעבירה של גניבת טלפון נייד, בנסיבות מחמירות יותר מאשר בענייננו (קורבנות קטינים, שימוש בקטנוע, מכשירים שלא הושבו לבעליהם), **נע בין מאסר על-תנאי ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לכל אירוע.**

ד. ת"פ (י-ם) 59513-05-13 מדינת ישראל נ' אברהמים (25.3.14) - אליו הפנתה ב"כ הנאשמת, שם הנאשם, בעל עבר פלילי, הורשע בעבירה יחידה של גניבת

טלפון נייד, אותו נטל מדלפק במשתלה בסמוך לקופה והיה שייך לעובדת המקום. בגזר-הדין צוין כי העבירה בוצעה על רקע התמכרותו של הנאשם לסמים, ובמהלך הדיון בעניינו נעשו ניסיונות לשלבו בטיפול גמילה בקהילה סגורה, ללא הצלחה. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד למספר חודשי מאסר בפועל הניתנים, במקרים המתאימים, לריצוי בעבודות שירות. הוטלו חודשיים וחצי מאסר בפועל, הופעלו עונשי מאסר על-תנאי בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל ירצה חמישה וחצי חודשי מאסר בפועל, והוטל מאסר על-תנאי.

ה. ת"פ (ראשל"צ) 34793-04-16 מדינת ישראל נ' (27.6.17) GEBREYE - אליו הפנתה ב"כ הנאשמת, שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה ובשתי עבירות של גניבת טלפון נייד. עתירתו להימנעות מהרשעה נדחתה, נקבע מתחם הנע בין מאסר על-תנאי לבין 10 חודשים, ובהתחשב בהעדר עבר פלילי הוטלו עונש מאסר על-תנאי, צו של"צ והתחייבות.

ו. ת"פ (ראשל"צ) 17446-12-18 מדינת ישראל נ' פרמן (1.7.19), אליו הפנתה ב"כ הנאשמת, שם הורשע הנאשם, מאבטח באולם אירועים, בגניבת טלפון נייד השייך לאחת מבאות האירוע, נקבע מתחם הנע בין מאסר על-תנאי וקנס לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים, והוטלו 3 חודשי מאסר על-תנאי, 2,000 ₪ קנס, והתחייבות.

ניתן לעיין בנוסף בת"פ (י-ם) 4959-05-12 מדינת ישראל נ' מג'די סיאד (29.5.13), שם הנאשם, לו עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות, הורשע בשתי עבירות של גניבת טלפונים ניידים ובשלוש עבירות של סיוע לגניבתם, מחנויות ומבתי עסק. נקבע מתחם עונש הולם כולל הנע בין מאסר על-תנאי ל-10 חודשי מאסר בפועל.

9. נוכח המפורט לעיל, איני סבורה כי מתחם העונש שולל קצה נמוך של מאסר על תנאי בלבד, כפי שבקשה המאשימה לקבוע, וסבורני כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירה נע בין מאסר על-תנאי בצירוף ענישה כספית, ובין שבעה חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

גזירת עונשה של הנאשמת

10. הנאשמת בת 38, נשואה ואם לארבעה ילדים בגילאים שבין 7 חודשים לבין 4 שנים.

הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום בהזדמנות הראשונה, נטלה אחריות והביעה חרטה.

הנאשמת ללא הרשעות קודמות.

הנאשמת ומשפחתה סובלים ממצב כלכלי ירוד ומוכרים לרשויות הרווחה, הוצג כי לנאשמת חוב שנגבה ברשות האכיפה והגבייה בסך של 122,000 ₪.

נטען כי מעשי הנאשמת נבעו מן המצוקה הכלכלית אותה היא חווה.

מעבר לכך, לא הוצגו בפניי ראיות לקיומם של שיקולים לסטייה ממתחם העונש ההולם, אולם סברתי כי בנסיבות, ובהינתן העובדה שמדובר בעבירה יחידה, ללא תכנון מוקדם, להעמיד את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אותו קבעתי, ללא רכיב של מאסר בפועל. כפי שנקבע, אני סבורה כי מתחם הענישה מחייב גם ענישה כלכלית, ובמקרה זה אטיל פיצוי לטובת המתלוננת. הפיצוי, מעבר למשמעותו העונשית, יבטא גם את הנזק שנגרם למתלוננת, שאף שהטלפון הנייד הוחזר לה, הוא הוחזר לה כשהוא ריק מכל מידע שהיה אגור בו, ובלא שנמנעו ממתלוננת זו נזקים בשל עוגמת הנפש והצורך לעבור את אי הנעימות הכרוכה בתלונה משטרתית כנפגעת עבירה.

סוף דבר

11. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשה של הנאשמת כדלקמן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום, לא תעבור הנאשמת כל עבירת רכוש מסוג עוון או פשע.

ב. הנאשמת תשלם פיצוי ע"ס 1,500 ₪ למתלוננת. סכום הפיצוי ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים החל מ-10.7.20 ובכל 10 בחודש לאחוריו. אי תשלום אחד התשלומים במועדו יביא לפירעון מידי של יתרת הסכום.

ב"כ המאשימה תמסור את פרטי המתלוננת לצורך העברת סכומי הפיצוי, לגזברות בית-המשפט, בהקדם.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה סיוון תש"פ, 17 יוני 2020, בנוכחות הצדדים.

